

Margaréta Cervanová

PRÍBEH MOJEJ ĽUDMILY

Rozprávanie matky, ktorá sa nezmierila s tým,
že vrahovia jej dcéry sú neznámi

Celkom zničení sme odišli z internátu. Študentka Júlia s nami súcitila a odprevadila nás až k autu na parkovisko. Manželovi som navrhla, aby sme obišli okolie internátu, čo keď Ludku únoscovia po zneuctení zabili a niekde tu vyhodili. Keď tá dobrosrdečná Júlia počula tieto moje slová, sadla si do auta a obhliadku okolia internátu absolvovala s nami. Neúspešne.

Odtiaľ sme sa rozhodli ísť na I. obvod Verejnej bezpečnosti (VB), aby sme po prvých svedeckých výpovediach nahlásili stratu svojej dcéry. Tam nás odporučili na IV. obvod v Bratislave, kam tento prípad patrí. Tu nás službukonajúci príslušník vypočul a povedal, že kým sa záznam napíše, máme navštíviť nemocnice, či sa naša dcéra v niektorej z nich po prípadnom úraze nenachádza. Do neskorých nočných hodín sme obchádzali nemocnicu za nemocnicou a všade sme vysvetľovali, prečo ich v nočných hodinách obťažujeme.

12. júla 1976 o 12.00 hodine hlásila Slobodná Európa v správach, že študentku medicíny Ludmilu Cervanovú v Bratislave 9. júla 1976 uniesol jeden Arab a Juhoslovan na požiadanie Fidela Castra a Kaddáfího.

Vrátili sme sa v neskorých nočných hodinách domov aspoň sa okúpať a prezliecť. 13. júla 1976 sme čakali na IV. obvode VB v Bratislave na začiatok úradných hodín. Vtedy som už s hlbokým žiaľom prosila, aby konečne spísali hlásenie o nezvestnej dcére. Znova som zopakovala, že Ludka bola veľmi slušná a dobrá dievča. Službukonajúci príslušník ma odbil s tým, že takých tu už bolo, máme ísť domov, ona sa nám z čundru vráti.

V tom čase už košická televízia na podnet Veselých vysielala pátranie po nezvestnej Ludmile Cervanovej. Odišli sme z kriminálky na ulici Februárového víťazstva. Ja som sa už vôbec neovládala a slzami som neprestajne kropila chodník, po ktorom som kráčala.

Keď sme prešli cez hlavnú cestu na druhú stranu chodníka, zrazu sa pri mne objavila Ludka. Videla som ju ako živú, oblečenú v šatách, ktoré mala aj na prijímacích pohovoroch na Lekársku fakultu. Pozerala na mňa a pravou rukou mi ukazovala zašpinené pravé líce. Klopila oči a zreteľne mi dávala najavo, ako veľmi sa hanbí. Stála som na mieste, na ktorom sa mi zjavila, a nedokázala som povedať ani slovo. Manžel sa obzrel, prečo tam stojím. Teda som kráčala ďalej a rozmýšľala. Verím, že to nebola obyčajná vidina, ale prišla mi ako prvá naznačiť, ako veľmi bola pošpinená, ale ona je tu.

Keďže sa nášho prípadu VB neujalo, 14. júla 1976 sme sa rozhodli ísť na ministerstvo vnútra, ktoré ihneď nariadilo celoštátne pátranie, a pracovníka bezpečnosti s okamžitou platnosťou odvolali z funkcie. V ten deň o 17.00 hodine občan Kráľovej pri Senci pán Jozef Vrbovský našiel teličko môjho drahého dievčatka pri moste v Čiernej Vode.

15. júla 1976 volali manželovi na pracovisko pracovníci kriminálky v Bratislave, aby sme sa dostavili na identifikáciu Ludkiných osobných vecí. Spoznala som jej cestovnú tašku aj s celým jej obsahom. Chýbali v nej rifle, jedna sandálka a sukňa od žltého letného kostýmčeka s čiernymi vzormi. Spoznávali sme jej retiazku a prsteň zo žltého kovu a tiež z bieleho kovu, ktoré nosila. Dožadovali sme sa aj identifikácie Ludkinho telička. Bolo nám povedané, že je uložené na Sasinkovej ulici číslo 4, kde ju budú pitvať. Tam nás prijali dve ženy. Jednej z nich som vysvetľovala, že sme si prišli obliecť našu dcéru do šiat, v ktorých ju chceme dať pochovať. Chcela som si ju dať previezť do Palárikova a uložiť do hrobu mojej mamy, ktorú mala tak veľmi rada.

Stáli sme pri dverách pitevne a chcela som ísť dnu za manželom aj ja. Vtedy mi pani zastala cestu a povedala mi, aby som

tam ja nechodila, lebo jej telíčko je rozmočené a napuchnuté a šaty sa jej aj tak obliecť nedajú. Mám si ju vraj zapamätať takú, aká bola.

Rozlúčila som sa s myšlienkou, že keď nám ju po pitve vydajú, sama si ju oblečiem na poslednú cestu. Predstavila som si patológiu v novozámockej nemocnici, odkiaľ vydávali telá rodinám tak krásne upravené, ako keby odchádzali na slávnostné podujatie, a nie do hlbokého hrobu.

Keď manžel vyšiel z pitevne, bol biely ako krieda. Utrúsil len jedno slovo: „Hroznú.“

**Knižná
novinka**

Kúpiť